

ה שמש נעלמה והימים החלו להתקצר. העצים מסביב החלו לשיר מלודיות מתוקות לסבתא רוח. כשהעצים שרו, צבעים יפים הופיעו עליהם: ארגמן, חלודה, כתום, זהב וצהוב כמו לימון. צבעים אלו העירו את הילדים העלים שאהבו להשתובב ולשחק עם סבתא רוח. אחד המשחקים שאהבו ביותר היה לראות כיצד הם יכולים לרחף בשמיים עם סבתא רוח, לפני שהם נופלים על האדמה שמתחת. אולם ככל שהימים התקצרו, ילדי העלים לא יכלו לשחק יותר מידי במשך היום והם החלו להתווכח מי ישחק איפה ומתי. כשסבתא רוח שמעה אותם מתקוטטים, היא נעשתה עצובה. "סבלנות ילדים יקרים. זה חשוב מאוד שימי המשחקים שלכם קצרים יותר עכשיו ובקרוב תדעו מדוע". "מתי נדע מדוע, סבתא רוח?" הם ענו בחזרה. "אתם תדעו בקרוב מאוד" היא ענתה בבטחה. כך המשיכו ילדי העלים לשחק והם סמכו על סבתא רוח שידעה מדוע ימי המשחק שלהם הולכים ומתקצרים. ככל שהימים עברו, הבחינו רבים מילדי העלים שהם עייפים יותר ולא רוצים לשחק הרבה. ילדי העלים היו מרוצים לשכב על האדמה, כי האדמה הייתה להם רכה ונעימה. הם צפו בסילביה הסנאית אוספת אגוזים ומחביאה אותם במקומות מוזרים בכל האחו. עכשיו המשחק של ילדי העלים היה לספור את כל המקומות שבהם סילביה החביאה את האגוזים, כך שעכשיו המשחק שלהם לא היה בשמיים אלא על האדמה. כשסבתא רוח ראתה שהם שוכבים בנוחות על האדמה, היא ידעה שהגיע הזמן לדבר איתם. "השמיכה שלכם על האדמה היא מאוד חשובה" היא לחשה להם.

"עכשיו אבא חורף יידע שזה הזמן שלו לבוא ובקרוב הוא יגיד לפיות השלג שזה הזמן שלהן לבוא. ללא עזרתכם, הוא לא יידע. תודה ילדי עלים, אתם כל כך יקרים לי".

סבתא רוח נשבה בחוזקה, כשהיא הרגישה שאבא חורף מתקרב (נושפים חזק).

